

Kodeks honorowy to publikacja, która stanowiła główną podstawę teoretyczną do organizowania pojedynków między polskimi gentlemanami w okresie międzywojennym.

Znajdziemy tu informacje dotyczące obraźliwego charakteru plotki oraz krótką listę honorowych broni. Przede wszystkim zaś dowiemy się, kto zasługuje na zaszczytne miano „osoby honorowej” i jak postępować honorowo.

"W roku 1919, a zatem w czasie zawieruchy wojennej, napisałem w stosunkowo bardzo krótkim czasie Polski kodeks honorowy, zawierający w części pierwszej zasady pokojowego postępowania honorowego, zaś w części drugiej rzecz o pojedynku. [...]

Częste z jednej strony zwracania się do mnie, jak odnośne przepisy tego kodeksu tłumaczyć należy, jak postąpić w wypadkach nie objętych kodeksem, z drugiej strony fakt, że kodeks ów, mimo widocznych dla mnie braków, w stosunkowo krótkim czasie rozszedł się w kilku wydaniach, a zatem, że brak kodeksu był odczuwany — skłoniły mnie do podjęcia nowej pracy i ujęcia w obecnie wydanych Ogólnych zasadach postępowania honorowego całokształtu zasad honorowych."

(z przedmowy Autora)

"Pojedynek jest to walka dwóch osób honorowych, prowadzona bronią równą a zabójczą, pod z góry umówionymi warunkami, w obecności zastępców i kierownika walki, podjęta dobrowolnie, za sprawą prywatną, ugruntowana wyzwaniem.

Jeżeli jeden z walczących został ranny, a faktu tego kierownik nie zauważył, winien raniony odskoczyć w tył ze słowami: „Jestem zraniony!”.

Jeżeli jeden z walczących sądzi, iż zadał ranę przeciwnikowi, winien uskoczyć w tył, wołając: „Zdaje mi się, raniłem!”.